

Arrest

nr. 232 111 van 31 januari 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 januari 2020.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 januari 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen in 2016 en heeft zich een derde keer vluchteling verklaard op 15 januari 2020.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 17 januari 2020 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 22 januari 2020 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op 23 januari 2020 per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen beschikt u over de Angolese nationaliteit en bent u afkomstig uit Luanda. Omwille van uw deelname aan een manifestatie van de organisatie 15+2 in juni 2015, waarin u uw ongenoegen uitte over de werkloosheid en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting in uw land, werd u in september 2015 gezocht door de politie. U dook onder en besloot Angola te verlaten. Via een smokkelaar regelde u een visum voor België en vertrok op 25 december 2016 naar Kinshasa (Democratische Republiek Congo) waar u op 28 december 2016 het vliegtuig nam en op 29 december 2016 in Brussel landde. Na 4 dagen in Brussel vertrok u naar Duitsland waar u op 18 januari 2017 **een eerste verzoek om internationale bescherming** indiende. Omwille van uw visum voor België werd u vanuit Duitsland naar België gebracht waar u op 27 juli 2017 een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 4 oktober 2017 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd in haar arrest d.d.07/09/2018. Op 3 oktober 2019 werd u bij een identiteitscontrole door de Federale Politie aangehouden en -daar u niet over geldige verblijfsdocumenten beschikte en geen antwoord wilde geven op de gestelde vragen overgebracht naar het gesloten centrum CIM in Merksplas. In het kader van het hoorrecht werd u er gehoord door een medewerker van het centrum. U verklaarde in 2016 naar België te zijn gekomen omwille van politieke problemen die u zou hebben gekend in Angola en verwees naar de motieven die u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming had uiteengezet. Verder gaf u aan in België een partner te hebben met wie u bezig was uw verblijf in België te regelen. Op 21 november 2019 diende u **een tweede verzoek om internationale bescherming** in. U legde ter staving van uw tweede verzoek om internationale bescherming geen documenten neer. Op 2 december 2019 nam het CGVS de beslissing om uw tweede verzoek niet in overweging te nemen, daar u enkel uw aanvankelijke vluchtmotieven –die eerder als niet geloofwaardig werden beschouwd- herhaalde. Weerom verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over uw leefsituatie voor uw aankomst in België en om welke redenen u uw land van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielerelaas raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen had om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen. U ging niet in beroep tegen deze beslissing en keerde niet terug naar uw land van herkomst. Op 15 januari 2020 diende u, nog steeds in het gesloten centrum CIM in Merksplas verblijvende, **een derde verzoek om internationale bescherming** in. U verwijst in uw schriftelijke verklaring opnieuw naar de motieven die u bij uw eerste verzoek om internationale bescherming had uiteengezet, met name uw deelname aan manifestatie in 2015. Ter staving van uw derde verzoek legt u een kopie van een brief van uw centrumarts, dr. D.(...), neer waarin wordt gesteld dat u een litteken aan uw rechter onderbeen heeft. U verklaarde bij uw arts het letsel te hebben opgelopen bij een mishandeling in Angola.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw derde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissarisgeneraal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de

kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissarisgeneraal het verzoek niet-ontvankelijk. Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek weerom geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een herhaling van de motieven die u naar aanleiding van uw eerste verzoek hebt uiteengezet en die u herhaalde in uw tweede verzoek (zie schriftelijke verklaringen d.d. 15/01/2020, vraag 1, vraag 2 en vraag 4). In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat het CGVS uw **eerste verzoek** om internationale bescherming op 4 oktober 2017 heeft afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, daar er geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door u uiteengezette vluchtmotieven. Het kernelement waarop de door u geopperde feiten in het kader van uw vluchtrelaas gebaseerd had bleek immers wegens gebrekkige algemene kennis niet geloofwaardig. Daar u toen niet de waarheid vertelde over uw werkelijke vertrekmotieven, verkeerde de Commissaris-generaal in het ongewisse over uw leefsituatie voor uw aankomst in België en om welke redenen u uw land van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst, Angola, een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Deze beslissing en beoordeling werden door de RVV (d.d. 07/09/2018) bevestigd. U diende geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige asielaanvraag en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. In het kader van uw **tweede verzoek** om internationale bescherming werd door het CGVS op 2 december 2019 een beslissing tot weigering van inoverwegingname van uw verzoek om internationale bescherming genomen. De door u aangebrachte elementen waren immers identiek aan uw aanvankelijke asielmotieven. U tekende geen beroep aan tegen deze beslissing bij de RVV. Bijgevolg resten er u geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoek om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is er geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.

Met betrekking tot de elementen die u aanbrengt in het kader van uw **derde verzoek** kan worden vastgesteld dat ook deze door u aangebrachte elementen identiek zijn aan de asielmotieven die u in het kader van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. Wat betreft uw opmerking dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 21 september 2017 niet had kunnen vertellen dat u de enige zoon bent van uw (overleden) Angolese vader en uw Nigeriaanse moeder (zie schriftelijke verklaringen d.d. 15/01/2020, vraag 1, 1.1) kan worden geconcludeerd dat deze de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstelt. Evenmin overtuigt uw bemerking, dat u tijdens uw persoonlijk onderhoud op 21 september 2017 niet goed werd bevraagd en uw motieven niet goed kon uitleggen (zie schriftelijke verklaringen d.d. 15/01/2020, vraag 1, 1.2) daar het geen weerslag in de notities van het persoonlijk onderhoud vindt. Uit deze notities blijkt dat u op een afdoende wijze de kans werd gegeven uw problemen te duiden. Wat betreft de inhoud van de door u neergelegde brief van uw centrumarts die stelt een litteken aan uw rechterbeen te hebben vastgesteld, dient te worden opgemerkt dat een dergelijk attest geen uitsluitsel geeft over de omstandigheden waarin een letsel werd opgelopen en enkel kan gebaseerd worden op uw eigen verklaringen. Om enige bewijswaarde te hebben, dienen documenten verder dan ook coherente en geloofwaardige verklaringen te ondersteunen. Echter, gelet bovenstaande vaststellingen, wordt er geen geloof gehecht aan de door u voorgehouden profiel en de daarmee samenhangende incidenten. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielaanvraag raakt, te verzwijgen maakte u bijgevolg opnieuw niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Evenmin toonde u aan dat u bij een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terugdrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), de artikelen 48 tot en met 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, de artikelen 57/6 en 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel, de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht, en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

In een eerste onderdeel voert verzoeker aan dat een verzoeker om internationale bescherming in beginsel een recht heeft tot het verkrijgen van een persoonlijk onderhoud. Artikel 57/5ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet stelt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de verzoeker minstens eenmaal oproept voor een persoonlijk onderhoud over de inhoud van zijn verzoek om internationale bescherming. In bepaalde gevallen kan geen persoonlijk onderhoud plaatsvinden. De uitzonderingen op deze regel zijn opgenomen in artikel 57/5ter, §2 van de Vreemdelingenwet. Zulks is onder meer het geval indien: “De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.” Verzoeker wijst erop dat het woord “kan” wijst op een discretionaire bevoegdheid van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen om al dan niet de verzoeker uit te nodigen voor een persoonlijk onderhoud. Bijgevolg dient het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens verzoeker zijn beslissing hieromtrent te motiveren indien toepassing wordt gemaakt van deze bepaling. De bestreden beslissing bevat evenwel geen enkele motivering op dit punt, waardoor de formele motiveringsverplichting naar mening van verzoeker wordt geschonden.

In een tweede onderdeel hekelt verzoeker dat de bestreden beslissing niet werd genomen binnen de in artikel 57/6, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet gestelde termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden. Aangezien deze termijn niet werd gehonoreerd, meent verzoeker dat een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het verzoek om internationale bescherming niet meer kan worden genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Door de beslissing hierop alsnog te baseren, schendt verwerende partij volgens verzoeker artikel 57/6, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet. Bovendien schendt een dergelijke beslissing, waarbij de beslissing tot het niet-ontvankelijk verklaren van het verzoek om internationale bescherming werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet ondanks het duidelijk overschrijden van de

termijn van twee werkdagen, volgens verzoeker de redelijke termijn, het vertrouwensbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel. Door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wordt in de bestreden beslissing nergens uiteengezet waarom de wettelijk vereiste termijn niet kon worden gerespecteerd. Er dient derhalve te worden aangenomen dat er geen redenen voorhanden zijn waarom de wettelijk vereiste termijn van twee werkdagen niet kon worden gerespecteerd. Ook op basis van de redelijke termijnvereiste blijkt derhalve dat verzoeker niet meer over de mogelijkheid beschikt op 22 januari 2020 om de aanvraag van verzoeker als niet-ontvankelijk te beschouwen in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Verzoeker voegt hieraan toe dat het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als één van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in een concreet geval heeft verricht (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Verzoeker meent dat hij erop mag vertrouwen dat, na een termijn van vijf werkdagen, zijn verzoek om internationale bescherming niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet. Het vertrouwensbeginsel houdt dan ook in dat de door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). In eenzelfde lijn beroept verzoeker zich op het rechtszekerheidsbeginsel, dit is een uit de rechtstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid van het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 315-349). Ook hierom meent verzoeker dat hij ervan mag uitgaan dat zijn verzoek niet meer als niet-ontvankelijk zal worden verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5° Vreemdelingenwet, gelet op uitblijven van een beslissing door de bevoegde overheid binnen de wettelijke termijn van twee werkdagen (en de werkdagen die daarop volgden).

In een derde onderdeel gaat verzoeker in op zijn asielmotieven. Hij formuleert zijn verweer als volgt: *“Door verzoeker werd op 15 januari 2020 een schriftelijke verklaring ingevuld waarbij hij de elementen aangaf waarom hij verzoekt tot internationale bescherming. Verzoeker gaf daarbij tevens aan welke “nieuwe elementen” hij kenbaar wil maken.*

Door verzoeker werd vooreerst aangegeven dat hij de enige zoon is van zijn Angolese vader en zijn Nigeriaanse moeder. Hij heeft verder geen netwerk om op terug te vallen in Angola. Daarnaast gaf verzoeker aan dat hij moeilijkheden had om alle informatie te geven tijdens zijn eerder verzoek tot internationale bescherming. Verzoeker voegde daarnaast een medisch attest bij om zijn verklaringen te onderbouwen. Dit betreft een medisch attest waarbij bevestigd wordt dat verzoeker een litteken heeft aan zijn been. Hij verklaarde hier eerder over dat hij deze verwonding had opgelopen tijdens de manifestatie waaraan hij had deelgenomen in Angola (de reden waarom hij diende te vluchten uit Angola en naar België toekwam).

De nieuwe elementen die verzoeker aanhaalt tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming, dienen te worden bekeken in het licht van zijn vluchtrelaas.

Verzoeker verklaarde dat hij in Luanda in juni 2015 heeft deelgenomen aan een manifestatie die georganiseerd werd door een beweging met als omschrijving “15+2”.

De naam 15+2 verwijst naar het proces, de rechtszaak van 17 mensenrechtenactivisten die opgepakt werden in 2015. Men spreekt over 15+2 omdat er in juni 2015, vijftien personen werden opgepakt en de Angolese autoriteiten later nog twee jonge vrouwen oppakten die samen met de eerder 15 opgepakte activisten terechtstonden. De eerste 13 activisten, waaronder L.(...) B.(...) en I.(...) D.(...) werden opgepakt op 20 juni 2015 toen ze deelnamen aan een conferentie in Luanda over de “Filosofie van een vredevolle revolutie” waar men de Angolese adaptatie van het boek “From Dictatorship tot Democracy” besprak. De 13 activisten die deelnamen aan deze conferentie op 20 juni 2015 waren allen leden van de MRA (Revolutionaire beweging van Angola).

In juni 2015 vond een manifestatie plaats van de organisatie 15+2.

Verzoeker besloot samen met zijn vriend naar deze manifestatie te gaan omdat hij de werkloosheid en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting in Angola wilde aanklagen. Hij verzette zich bijgevolg tegen het regime van Angola. Toen verzoeker op deze manifestatie aanwezig was, kwam de politie tussenbeide waarna alle deelnemers wegliepen. Verzoeker werd op zijn been geslagen door een politieman maar verzoeker slaagde erin weg te lopen en naar huis te gaan.

Het medisch attest van verzoeker bevestigt de verwonding die hij opliep. Het medisch attest laat een litteken zien op zijn been dat verzoeker tijdens de manifestatie heeft opgelopen. Hoewel het medisch attest geen inkijk geeft in de oorzaak van de opgelopen verwonding, blijkt wel dat dit medisch attest in overeenstemming is met de eerdere verklaringen van verzoeker. Hieruit blijkt dat het bijgebrachte medisch attest de verklaringen van verzoeker bevestigt.

Verzoeker heeft daarnaast in zijn schriftelijke verklaring van 15 januari 2020 aangegeven dat zijn eerder persoonlijk onderhoud, tijdens zijn eerste verzoek tot internationale bescherming, moeilijk is verlopen en hij niet alle omstandigheden van zijn vertrek uit Angola kon toelichten. Verzoeker begreep de vragen onvoldoende. Hierop is hij afgerekend, aangezien uit de gegeven antwoorden van verzoeker is afgeleid dat zijn vluchtrelaas ongeloofwaardig is. Dit vormt een reden voor de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen om te overwegen een bijkomend persoonlijk onderhoud te organiseren. Verzoeker zou op deze manier de gelegenheid verkrijgen om te vertellen over zijn deelname aan de manifestatie, de interventie van de ordediensten en de gebeurtenissen nadien. Zoals eerder echter aangegeven, werd deze mogelijkheid zelfs niet overwogen (zie het eerste onderdeel).

Door verzoeker werd ten derde aangegeven dat hij de enige zoon is van zijn Angolese vader en zijn Nigeriaanse moeder. Hij heeft verder geen netwerk om op terug te vallen in Angola. Hiermee heeft verzoeker willen benadrukken dat hij, omwille van het gebrek aan enig netwerk, niet in de mogelijkheid is om zelf in te staan voor zijn onderhoud of te kunnen onderduiken bij familie. Hij zal de hulp behoeven van de Angolese staat, terwijl verzoeker niet gezocht wordt. Het is vanuit dit perspectief dat verzoeker dit element opwierp, terwijl in de bestreden beslissing hierop slechts wordt geantwoord dat dit "de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstelt". Verzoeker benadrukt nochtans dat hij werd gezocht door de politie na zijn deelname aan de manifestatie van 15+2, waarmee onvoldoende wordt rekening gehouden door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Op 10 of 11 september 2015 kwam de politie verzoeker thuis opzoeken maar verzoeker was toen op een feest. Toen verzoeker de volgende ochtend thuiskwam hoorde hij dat de politie was langsgeslagen en besloot verzoeker onder te duiken, bij een vriendin in de wijk Lubanga en daarna in de wijk Benfica. Verzoeker contacteerde een smokkelaar die een visum voor België bezorgde en verzoeker vertrok op 25 december 2016 naar Kinshasa waar verzoeker op 28 december 2016 het vliegtuig nam en op 29 december 2016 in Brussel landde.

De nieuwe elementen die verzoeker heeft aangehaald tijdens zijn volgend verzoek tot internationale bescherming zijn in de bestreden beslissing hierom onvoldoende bekeken in het licht van zijn vluchtrelaas."

Verzoeker voert aan dat hij om deze redenen wel degelijk dermate in het oog loopt dat hij bij een terugkeer naar Angola een gegronde vrees heeft voor vervolging of een reëel risico loopt op ernstige schade. Minstens maakt dit de kans aanzienlijk groter dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

Er worden geen nieuwe documenten aan het verzoekschrift gevoegd.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. De Raad stelt vast dat verzoeker niet de minste toelichting geeft op welke manier hij de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in hoe de aangehaalde artikelen zouden geschonden zijn. Artikel 48 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden die daartoe worden gesteld door de internationale overeenkomsten die België binden, als vluchteling kan worden erkend. Artikel 48/2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreffen algemeen geformuleerde artikelen, die het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijven doch geenszins een automatisme inhouden voor personen die zich op het vluchtelingenverdrag *juncto* artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Daarnaast benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien door de verzoeker om internationale bescherming geen nieuwe elementen worden voorgelegd die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. De aangevoerde schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève en de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

2.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.6. Verzoeker hekelt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, bij het nemen van de beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet, de in artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn van twee werkdagen niet gerespecteerd heeft.

Artikel 57/6, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De in het eerste lid, 5°, bedoelde beslissing wordt getroffen binnen een termijn van twee werkdagen na ontvangst van het verzoek om internationale bescherming dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden, indien de verzoeker zijn volgend verzoek heeft gedaan terwijl hij zich in een welbepaalde plaats bevindt zoals bedoeld in de artikelen 74/8 of 74/9 of het voorwerp uitmaakt van een veiligheidsmaatregel zoals bedoeld in artikel 68, met het oog op zijn verwijdering.”*

In de voorbereidende werken wordt hierover het volgende gesteld: *“De Commissaris-generaal moet een beslissing betreffende de ontvankelijkheid nemen binnen de twee werkdagen, indien het gaat om volgende verzoeken om internationale bescherming ingediend door een verzoeker die wordt vastgehouden. Het is aangewezen om deze verzoeken snel te behandelen, gezien er wordt verondersteld dat deze enkel worden ingediend om de uitvoering van de gedwongen uitvoeringsmaatregel te verhinderen of te vertragen. De verzoeker heeft immers al toegang gehad tot de asielpprocedure vooraleer hij werd vastgehouden. Dergelijk element wordt ook erkend in artikel 8.3, d) van de richtlijn 2013/33/EU, als een objectief criterium dat een redelijke grond vormt om aan te nemen dat de verzoeker zijn verzoek om internationale bescherming heeft gedaan met het loutere doel om de uitvoering van het terugkeerbesluit te vertragen of te verhinderen. Vanaf het moment dat een verzoeker wordt vastgehouden, werd er noodzakelijkerwijze een verwijderingsprocedure in zijn hoofde opgestart, die enkel wordt opgeschort tijdens de behandeling van het verzoek om internationale bescherming. Artikel 41.2 a) van de richtlijn 2013/32/EU voorziet uitdrukkelijk dat er van de termijnen die normaal gelden voor de versnelde procedures, overeenkomstig het nationale recht, kan worden afgeweken, wanneer de behandelingsprocedure wordt versneld overeenkomstig artikel 31, lid 8, onder g), met name, wanneer de verzoeker enkel een verzoek doet teneinde de uitvoering van een eerdere of van een op handen zijnde beslissing die tot zijn verwijdering zou leiden, uit te stellen of te vrijdelen. Deze specifieke termijn van twee werkdagen is bijgevolg in overeenstemming met de richtlijn 2013/32/EU. (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 109)”*

Hieruit blijkt overduidelijk dat de in artikel 57/6, §3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet opgenomen termijn een louter indicatieve ordetermijn betreft waarbij de wetgever het aangewezen acht om deze verzoeken snel te behandelen. Een snelle behandeling is derhalve wenselijk, maar niet verplicht. En niet omdat, zoals in het verzoekschrift wordt opgeworpen, de verzoeker zich in een gesloten centrum bevindt, maar wel gezien er wordt verondersteld dat deze verzoeken enkel worden ingediend om de uitvoering van de gedwongen uitvoeringsmaatregel te verhinderen of te vertragen. Verzoeker toont dan ook niet aan welk belang hij heeft bij het aanvoeren dat zijn verzoek om internationale bescherming sneller had moeten worden behandeld. Hij kan immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure nu hij hierdoor langer bescherming genoot tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken kon verzamelen ter staving van zijn relaas.

De wet verbindt aan het overschrijden van voormelde termijn geen sanctie en er zijn geen wettelijke bepalingen of beginselen die de Raad toelaten een vreemdeling als vluchteling te erkennen of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen omdat zijn verzoek om internationale bescherming niet binnen een bepaalde termijn werd afgehandeld. Evenmin wordt de commissaris-generaal opgelegd om in zijn beslissing op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 5° uitleg te vermelden waarom de vooropgestelde termijn niet werd nageleefd, noch kan uit het niet nemen van een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) binnen de door artikel 57/6, §3, vijfde lid gestelde termijn, worden afgeleid dat het volgend verzoek wél ontvankelijk dient te worden verklaard, zoals verzoeker suggereert in het verzoekschrift.

Verzoeker maakt een schending van artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet, van de redelijke termijn, van het vertrouwensbeginsel en van het rechtszekerheidsbeginsel dan ook niet aannemelijk.

2.7.1. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn derde en huidige verzoek om internationale bescherming opnieuw steunt op dezelfde motieven die hij aanhaalde in het kader van zijn vorige verzoeken, met name dat hij gezocht wordt door de politie omwille van zijn deelname aan een manifestatie van de organisatie 15+2 in juni 2015, waarin hij zijn ongenoegen uitte over de werkloosheid en het gebrek aan vrijheid van meningsuiting in zijn land. Hij geeft ook aan dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 21 september 2017 niet had kunnen vertellen dat hij de enige zoon is van zijn (overleden) Angolese vader en zijn Nigeriaanse moeder en dat hij tijdens dit onderhoud niet goed werd bevraagd en zijn motieven niet goed kon uitleggen. Ter staving van zijn derde verzoek legt hij een kopie van een brief van zijn centrumarts, dr. D., dd. 21 november 2019 neer waarin wordt gesteld

dat hij een litteken aan zijn rechter onderbeen heeft. Verzoeker verklaarde aan de arts het letsel te hebben opgelopen bij een mishandeling in Angola.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 4 oktober 2017 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat geen enkel geloof kon worden gehecht aan de door hem uiteengezette vluchtmotieven. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. 209 029 van 7 september 2018, waarin het volgende werd overwogen:

*"(...) 2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad evenmin geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast: **"(...)Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.***

U verklaarde dat u in Luanda in juni 2015 zou deelgenomen hebben aan een manifestatie die georganiseerd werd door een beweging die 15+2 (Quinze+ Dois) zou heten (zie verklaringen DVZ, vragenlijst CGVS in het administratief dossier en gehoorverslag CGVS p. 5).

*Er werd u, tijdens uw gehoor op het CGVS, gevraagd of dit de officiële naam is van de organisatie en u zei dat dit de naam is die ze gebruiken. Gevraagd waarom deze groep zo heet, ontwijkt u de vraag en zegt u dat het de naam is die de groep heeft en dat deze protesten en manifestaties organiseert. **Gevraagd waar die naam vandaan komt, waarom die groep zo heet, zegt u dan dat het "geen betekenis" heeft, dat het gewoon de naam van de groep is en dat men meteen weet over welke groep het gaat als men in Angola 15+2 hoort** (zie gehoorverslag CGVS p.5).*

*U verklaarde verder over deze groep dat hun doel is om het land te ontwikkelen, vooruit te gaan. Gevraagd naar activiteiten van deze groep, ontwijkt u de vraag en zegt u dat **Luaty Beirao** de leider en oprichter was en dat hij oorspronkelijk een zanger is. Opnieuw gevraagd naar de activiteiten van deze groep, zegt u dan dat **jullie deelnamen aan een manifestatie op het 1 mei plein in Luanda**, met plakkaats waarop jullie geschreven hadden "vrijheid voor de Angolezen, wij willen werk" en dat was het. **U verklaarde verder dat deze manifestatie op 20 of 21 juni 2015 zou plaatsgevonden hebben** (zie gehoorverslag CGVS p.5).*

*Toen er u gevraagd werd met hoeveel jullie ongeveer waren tijdens de manifestatie, zei u dat veel mensen konden weglopen en dat u zag dat ze ongeveer 20 mensen arresteerden. U verklaarde verder dat u zag dat **Luaty Beirao, Inocencio en Druz** opgepakt werden (zie gehoorverslag CGVS p.8).*

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier werd gevoegd blijkt dat de naam 15+2 geen naam is van een organisatie of groep in Angola. De naam 15+2 verwijst naar het proces, de rechtszaak van 17 mensenrechtenactivisten die opgepakt werden in 2015. Men spreekt over 15+2 omdat er in juni 2015, vijftien personen werden opgepakt en de Angolese autoriteiten later nog twee jonge vrouwen oppakten die samen met de eerder 15 opgepakte activisten terechtstonden.

Verder blijkt uit deze informatie dat de eerste 13 activisten, waaronder Luaty Beirao en Innocent Druz (wat dus de naam is van 1 persoon en niet van 2 verschillende personen zoals u verkeerdelijk verklaarde) opgepakt werden op 20 juni 2015 toen ze deelnamen aan een conferentie in Luanda over de "Filosofie van een vredevolle revolutie" waar men de Angolese adaptatie van het boek "From Dictatorship tot Democracy" besprak. De 13 activisten die deelnamen aan deze conferentie op 20 juni 2015 waren allen leden van de MRA (Revolutionaire beweging van Angola).

Toen er u gevraagd werd of u de naam Movimento Revolucionario de Angola of MRA kent, zei u dat u deze naam niet kende (zie gehoorverslag CGVS p.9). Toen er u gevraagd werd of u iets wist over mensen die opgepakt werden in Luanda in juni 2015, tijdens een conferentie, tijdens een voorstelling van een boek, zei u dat u daar niets van weet (zie gehoorverslag CGVS p.9).

Er moet dus vastgesteld dat u geen enkele kennis heeft over de gebeurtenissen die leidden tot de arrestatie van de 17 Angolese activisten die later bekend werden als de 15+2. U verklaart zelfs verkeerdelijk dat 15+2 de naam zou zijn van een organisatie die manifestaties organiseert en

verklaarde ook verkeerdelijk dat Luaty Beirao, volgens u de leider van deze groep, tijdens een manifestatie werd opgepakt op 20 of 21 juni 2015.

Bijgevolg kan er dan ook geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen dat u zou gezocht worden door de Angolese politie omwille van uw deelname aan een manifestatie.

Er kan dus in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een vaccinatiekaart en een medisch verslag met daarin de uitslagen van een bloedtest. Deze documenten hebben geen link met uw asielrelaas en veranderen de hierboven gedane vaststellingen dan ook niet.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker stelt de redenering van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te betwisten waarbij gesteld wordt dat de 17 activisten niet als een organisatie kan worden beschouwd en meent dat dit minstens als een beweging kan worden gezien, doet verzoeker geen afbreuk aan de informatie aanwezig in het administratief dossier waaruit blijkt dat deze groep mensen evenmin als een beweging kan worden aanzien. Uit deze informatie blijkt dat de naam 15+2 geen naam is van een organisatie of groep of beweging in Angola. De naam 15+2 verwijst naar het proces, de rechtszaak van 17 mensenrechtenactivisten die opgepakt werden in 2015. Men spreekt over 15+2 omdat er in juni 2015, vijftien personen werden opgepakt en de Angolese autoriteiten later nog twee jonge vrouwen oppakten die samen met de eerder 15 opgepakte activisten terechtstonden.

De bewering dat hij geen lid was van de “organisatie” (sic) en slechts één keer deelnam aan een betoging, nooit deftig werd geïnformeerd waardoor van hem geen uitgebreide kennis mag worden verwacht omtrent deze beweging, hun stichters en voorgeschiedenis is geen ernstig verweer te noemen.

Verzoeker verklaarde immers dat hij in Luanda in juni 2015 zou deelgenomen hebben aan een manifestatie die georganiseerd werd door een beweging die 15+2 zou heten, terwijl hij geen enkele kennis heeft over de gebeurtenissen die leidden tot de arrestatie van de 17 Angolese activisten die later bekend werden als de 15+2 en zelfs verkeerdelijk verklaarde dat 15+2 de naam zou zijn van een organisatie die manifestaties organiseert en dat Luaty Beirao, volgens hem de leider was van deze groep, tijdens een manifestatie werd opgepakt op 20 of 21 juni 2015. Van verzoeker kan wel degelijk worden verwacht dat hij over de kern van zijn asielrelaas correcte en duidelijke verklaringen kan afleggen.

Het betoog dat de verzoeker tijdens het gehoor de kans niet werd gegeven om zijn volledig relaas te geven en er geen enkele vraag werd gesteld over de betoging zelf en de daden van vervolging waar hij een slachtoffer van was, vindt geen weerslag in het gehoorverslag. Hieruit blijkt dat verzoeker op een afdoende wijze de kans werd gegeven zijn problemen te duiden. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat zijn deelname aan activiteiten van de “organisatie” 15+2 zijn problemen heeft veroorzaakt, waardoor er vervolgens hierover tal van vragen werden gesteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Ook werd hem gevraagd welke gebeurtenissen ertoe hebben geleid dat hij uit Angola moest vertrekken (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Er kan bijgevolg niet worden ontkend dat verzoeker wel degelijk de kans heeft gehad zijn problemen te duiden. Aangezien verzoekers verklaringen desbetreffend in schril contrast staan met de informatie in het administratief dossier kan er terecht geen geloof aan worden gehecht.

Het verwijzen naar en toevoegen van een rapport, met betrekking tot de schendingen van de vrijheid van vereniging en meningsuiting, aan het verzoekschrift en de bij de ter terechtzitting neergelegde aanvullende nota met 4 persberichten en een algemeen rapport over de algemene veiligheidssituatie in Angola en meer bepaald de gebeurtenissen rond de 15 + 2 beweging volstaan niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Wat betreft het medisch attest dat bij het verzoekschrift werd gevoegd, moet worden opgemerkt dat dit geen sluitend bewijs vormt voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. In casu stelt de arts de littekens van verzoeker en de omvang ervan vast, maar verwijst de arts wat betreft de oorzaak van de verwondingen naar de verklaringen van verzoeker.

Verzoeker legt ter terechtzitting per aanvullende nota nog een attest van 6 augustus 2018 neer waaruit blijkt dat hij in psychologische behandeling is bij het Centre d'Accueil Rapproché pour Demandeurs d'Asile. Hieruit kan enkel worden afgeleid dat verzoeker psychologisch in behandeling is. In het attest wordt er geen enkele diagnose gesteld noch dat verzoeker gelet op zijn mentale gezondheid ten tijde van het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet bij machte was om pertinente en duidelijke verklaringen af te leggen.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar Angola een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.7. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonde.

2.8. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. (...)"

Op 29 november 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat de door hem aangebrachte elementen identiek waren aan zijn aanvankelijke asielmotieven. Verzoeker tekende geen beroep aan tegen deze beslissing.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.7.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet

vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig derde verzoek om internationale bescherming en in voorliggend verzoekschrift volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek heeft uiteengezet en die hij herhaalde in zijn tweede verzoek, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

Wat betreft verzoekers opmerking dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud op 21 september 2017 in het kader van zijn eerste verzoek niet had kunnen vertellen dat hij de enige zoon is van zijn (overleden) Angolese vader en zijn Nigeriaanse moeder en de argumentatie in dit verband in het verzoekschrift dat hij in Angola verder geen netwerk heeft om op terug te vallen, dat hij omwille van het gebrek aan enig netwerk niet de mogelijkheid heeft om zelf in te staan voor zijn onderhoud of te kunnen onderduiken bij familie, dat hij dus de hulp zal behoeven van de Angolese staat, terwijl hij net gezocht wordt door de politie omwille van zijn deelname aan de manifestatie van 15+2, benadrukt de Raad nogmaals dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat geen enkel geloof kan worden gehecht aan zijn verklaringen dat hij zou gezocht worden door de Angolese politie omwille van zijn deelname aan een manifestatie. Daargelaten het feit dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker zijn gezinssituatie niet kon toelichten tijdens het persoonlijk onderhoud naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming, noch in het kader van de beroepsprocedure tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 oktober 2017, ziet de Raad dan ook geen reden waarom verzoeker in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst zou hoeven onder te duiken. Het is de Raad voorts op basis van de uiteenzetting in het verzoekschrift, waarmee verzoeker niet verder komt dan het louter uiten van blote beweringen, volstrekt onduidelijk waarom hij in geval van terugkeer naar Angola niet in staat zou zijn om in te staan voor zijn onderhoud en hulp zou behoeven van de Angolese staat, van wie hij overigens gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas niets te vrezen heeft.

Waar verzoeker nog aanhaalt dat zijn persoonlijk onderhoud op 21 september 2017 naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming moeilijk is verlopen en hij er niet alle omstandigheden van zijn vertrek uit Angola kon toelichten, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker dit argument reeds aanhaalde in het kader van de beroepsprocedure in zijn eerste verzoek en de Raad dienaangaande in voornoemd arrest nr. 209 029 van 7 september 2018 reeds het volgende oordeelde: *“Het betoog dat de verzoeker tijdens het gehoor de kans niet werd gegeven om zijn volledig relaas te geven en er geen enkele vraag werd gesteld over de betoging zelf en de daden van vervolging waar hij een slachtoffer van was, vindt geen weerslag in het gehoorverslag. Hieruit blijkt dat verzoeker op een afdoende wijze de kans werd gegeven zijn problemen te duiden. Verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat zijn deelname aan activiteiten van de “organisatie” 15+2 zijn problemen heeft veroorzaakt, waardoor er vervolgens hierover tal van vragen werden gesteld (stuk 5, gehoorverslag, p. 5). Ook werd hem gevraagd welke gebeurtenissen ertoe hebben geleid dat hij uit Angola moest vertrekken (stuk 5, gehoorverslag, p. 8). Er kan bijgevolg niet worden ontkend dat verzoeker wel degelijk de kans heeft gehad zijn problemen te duiden. Aangezien verzoekers verklaringen desbetreffend in schril contrast staan met de informatie in het administratief dossier kan er terecht geen geloof aan worden gehecht.”*

De Raad herhaalt nogmaals dat hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot een vorig verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep en benadrukt dat argumenten gericht tegen beslissingen genomen in het kader van een eerder verzoek of tegen de beoordeling in beroep van deze beslissingen door de Raad, in het kader van onderhavig beroep niet in aanmerking kunnen worden genomen.

Verzoeker legt nog een brief neer van zijn centrumarts, waarin wordt gesteld dat hij een litteken aan zijn rechter onderbeen heeft. Uit deze brief blijkt dat verzoeker aan de arts verklaarde het letsel te hebben opgelopen bij een mishandeling in Angola. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkt dienaangaande in de bestreden beslissing reeds terecht op dat een dergelijk attest geen uitsluitsel geeft over de omstandigheden waarin een letsel werd opgelopen. De arts doet

vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen, noch wie hiervoor verantwoordelijk zou zijn, te meer het letsels betreffen waarvan niet wordt aangetoond dat deze eventueel niet op andere wijzen en/of in andere omstandigheden kunnen worden opgelopen. *In casu* stelt de arts het litteken van verzoeker en de omvang ervan vast, maar verwijst de arts wat betreft de oorzaak van de verwondingen naar de verklaringen van verzoeker. Het attest vertrekt dus vanuit verzoekers verklaringen ter zake. Verzoekers verklaringen werden echter ongeloofwaardig bevonden. Een ongeloofwaardig asielrelaas kan niet verholpen worden louter op basis van een medisch getuigschrift. Uit het loutere gegeven dat verzoeker oude letsels heeft en hij dit met een medisch verslag attesteert, kan aldus niet worden afgeleid dat zijn relaas op enige waarheid zou berusten. Het attest kan dan ook niet aangenomen worden als bewijs van de door verzoeker aangehaalde feiten.

2.7.3. Verzoeker hekelt nog dat hij niet werd gehoord door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De Raad wijst er te dezen op dat *in casu* uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig derde verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid gesteld werd om nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten. Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidig derde verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. De Raad wijst erop dat aan verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van zijn huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken. De Raad stelt ten slotte vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift eveneens nalaat om te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing. Immers, waar hij stelt dat hij tijdens een bijkomend persoonlijk onderhoud de gelegenheid zou krijgen om te vertellen over zijn deelname aan de manifestatie, de interventie van de ordediensten en de gebeurtenissen nadien, herhaalt de Raad dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op 21 september 2017 naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming reeds op een afdoende wijze de kans werd gegeven om deze door hem voorgehouden problemen te duiden.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, met inbegrip van verzoekers verklaringen, en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van

artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Voorts wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld als volgt: *“Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”*

2.11. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

M.-C. GOETHALS